

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **HEX Teplice spol. s r.o.**, se sídlem Újezdeček č.e. 266, zast. JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 12, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, č. j. 4152/10-1200-506330, ve věci daně z příjmů právnických osob, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 1. 2011, č. j. 15 Af 72 /2010 - 60,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 1. 2011, č. j. 15 Af 72/2010 - 60, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, č. j. 4152/10-1200-506330; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního úřadu v Teplicích ze dne 25. 1. 2010, č. j. 7577/10/210913506702, dodatečnému platebnímu výměru na daň z

příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006, kterým jí byla dodatečně vyměřena daň ve výši 537 360 Kč, a zároveň jí vznikla zákonná povinnost uhradit penále z této částky (20 %) ve výši 107 472 Kč.

Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka neprokázala daňovou uznatelnost rezervy vytvořené na opravu hmotného majetku – nemovitosti vložené do obchodního majetku. Konkrétně se jednalo o rezervy tvořené na opravu nemovitosti na adrese 28. října 1/419 v Teplicích a dalších devíti různých nemovitostí, nacházejících se v bývalém průmyslovém areálu Dukla v Újezdečku (průmyslové objekty, kanceláře, dílny, sklady, šatny).

Dle závěrů krajského soudu se správní orgány zákonným způsobem vypořádaly se všemi důkazními prostředky. Krajský soud ověřil, že správní orgány při posuzování daňové uznatelnosti rezervy vycházely z rozpočtů zamýšlených prací zpracovaných společností KMN, s.r.o., z celkového posouzení vizuálního stavu budov, údajů uvedených ve znaleckém posudku č. 2139/148/06 dokumentujících stav předmětných nemovitostí v době jejich pořízení a z vyjádření stěžovatelky. Dále vycházely ze znaleckého posudku Ing. Lumíra Moje, správcem daně přizvaného soudního znalce v oboru výpočtu cen stavebních prací a v oboru stavebnictví. V souladu s požadavky správce daně měl znalec posoudit za 1) zda stavební práce uvedené v položkových rozpočtech mají charakter oprav ve smyslu zákona o rezervách pro zjištění základu daně a za 2) zda ceny stavebních prací uvedené v položkových rozpočtech odpovídají běžné úrovni cen v době zpracování těchto rozpočtů. Ing. Moj podrobně u každé položky zdůvodnil, proč se z jeho pohledu nejedná o opravu. Daňové posouzení pak provedl správce daně.

Namítané nesprávné hodnocení oponentního posudku č. 3/930/2009, vypracovaného Ing. O. D., CSc., krajský soud odmítl. Tento posudek byl vypracován na základě zhodnocení stavu nemovitostí v roce 2009, nemůže tedy zohledňovat výchozí stav nemovitostí v době tvorby rezervy, tj. stav nemovitostí v roce 2006. V posudku není uveden konkrétní druh zamýšlených oprav tak, jak je uvádí rozpočty vypracované společností KMN, s.r.o., na základě kterých stěžovatelka rezervy tvořila. Popis stavebních prací je obecný, charakter oprav z něj nelze dovodit.

Soud se neztotožnil se závěrem stěžovatelky, dle kterého prvky, které se objevují po opravě nově, nejsou v konkrétních případech ani modernizací, ani technickým zhodnocením, ale jsou vyvolány nutnými výdaji podle současných předpisů. Ze správního spisu krajský soud ověřil, že „opravy“ zahrnovaly zateplení objektů, které nikdy zatepleny nebyly, zavedení izolace v objektech, které izolace nikdy neměly a vzhledem ke způsobu jejich předchozího užívání (sklady) nikdy mít nemusely, dodávku a montáž dlažeb a obkladů, které se v objektech nikdy

nevyskytovaly. Dle soudu se v projednávané věci nejedná ani o návrat užitných vlastností, neboť „opravované objekty“ nemají znovu sloužit k výrobě. Ze správního spisu vyplynulo, že většina objektů (kromě dvou, bývalé dílny se slévárnou a bývalé truhlárny) byla využívána jako dílny, sklady, šatny, kotelna, zdravotní středisko.

Soud nesdílí závěry stěžovatelky o aplikaci ustanovení § 71 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném za posuzované období (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Dle stěžovatelky má rezerva na opravy podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách pro zjištění základu daně z příjmů, ve znění účinném za posuzovaná období (dále jen „zákon o rezervách“), pouze jakýsi předběžný charakter daný tím, že podle určitého předběžného rozpočtu si daňový subjekt „odloží“ prostředky stranou a ty následně použije. Daňová uznatelnost těchto prostředků se posuzuje bez ohledu na přesnost tohoto rozpočtu, neboť podstatné je až rozpuštění rezervy. Dle stěžovatelky nebylo na místě doměření daně při tvorbě rezervy, ale případně až při jejím rozpuštění a obává-li se správce daně možného daňového úniku, byl oprávněn zajistit daň ve smyslu ustanovení § 71 uvedeného zákona.

Dle soudu uvedené ustanovení na posuzovaný případ nedopadá. V projednávané věci se nejednalo o odůvodněnou obavu, že dosud nestanovená daň nebude vybrána, ale o posouzení daňové uznatelnosti stěžovatelkou vytvořené rezervy na opravu hmotného majetku. Dospěl-li správce daně a následně žalovaný k závěru, že rezervy byly tvořeny na technické zhodnocení majetku, nikoliv na jeho opravu, nemohly být stěžovatelkou uplatněné rezervy posouzeny jako daňově uznatelné výdaje.

Skutečnost, že se žalovaný touto námitkou v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval, nemá vzhledem k podrobnému a zcela správnému odůvodnění napadeného rozhodnutí, tj. odůvodnění proč se v projednávané věci jedná o technické zhodnocení nemovitostí, nikoli o jejich opravu, vliv na jeho zákonnost.

Krajský soud žalobu ze shora uvedených důvodů dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Stěžovatelka ve včas podané kasační stížnosti uplatňuje, byť ne výslovně, kasační námitky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, případně jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Vady řízení spatřuje stěžovatelka v nesprávné aplikaci právního předpisu, a to daňového řádu. Na postup správce daně i žalovaného se vztahoval zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010, nikoli daňový řád, jak nesprávně uvedl krajský soud.

Krajskému soudu však především vytýká nesprávný závěr ve věci unesení důkazního břemena. Stěžovatelka své důkazní břemeno splnila, když postupně předložila položkový rozpočet, znalecký posudek, oponentní znalecký posudek Ing. D. a pana H., položkové posouzení sporných položek Ing. D. a položkové posouzení sporných položek Ing. Ha. U posledních dvou důkazů nemůže tvrzení soudu o nekonkrétnosti důkazů obstát. Daňový poradce dokonce odůvodnil jednotlivé zamýšlené opravy z pohledu zákona o účetnictví, tj. z hlediska navrácení užitných vlastností objektu. Uvedené posouzení nevyvrátily ani správní orgány ani krajský soud.

Soud tak měl přihlédnout k tomu, že důkazy předložené stěžovatelkou byly odmítnuty bezdůvodně a tím došlo k porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Stěžovatelka se neztotožňuje ani s názorem soudu na aplikaci ustanovení § 71 zákona o správě daní a poplatků ani s jeho závěrem, že žalovaný mlčky tuto odvolací námitku v napadeném rozhodnutí vyvrátil. Rezerva je předběžná, skutečný rozsah plánovaných oprav bude zřejmý až při jejich provádění. Je proto namístě řešit až daňovou povinnost v době rozpuštění rezervy, nikoli v době její tvorby. To správní orgány nejen neučinily, ale vznesenou námitkou se vůbec nezabývaly. Krajský soud měl přihlédnout k tomu, že se odvolací orgán nevypořádal se všemi v odvolání uplatněnými námitkami a napadené rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu zrušit.

Stěžovatelka proto navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. V závěru kasační stížnosti požádala stěžovatelka o přiznání odkladného účinku.

Žalovaný odkázal ve vyjádření ke kasační stížnosti na všechna svá předešlá vyjádření, ve kterých je podrobné odůvodnění ke všem odvolacím a žalobním námitkám. Žalovaný se plně ztotožňuje se závěry soudu.

S ohledem na neodůvodněnost stěžovatelčina návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupena. Kasační soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasačních námitek a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

Před vlastním projednáním kasační stížnosti je nejprve vhodné připomenout, že usnesením ze dne 4. 5. 2011, č. j. 9 Afs 21/2011 - 109, rozhodl předseda senátu o tom, že kasační stížnosti se odkladný účinek nepřiznává.

První námitku stěžovatelky, dle které krajský soud aplikoval na projednávanou věc nesprávný procesní předpis, kasační soud nesdílí. Na straně 2 napadeného rozsudku krajský soud jako příslušný procesní předpis označil zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Z uvedeného je zřejmé, že tam, kde se soud dovolával daňového řádu, měl na mysli právě zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jehož účinnost zanikla k 31. 12. 2010. Námitku stěžovatelky považuje kasační soud za zcela formální, přičemž je vhodné stěžovatelku upozornit i na obecně známou skutečnost, že označení „daňový řád“ se běžně v judikatuře Nejvyššího správního soudu pro zákon o správě daní a poplatků užívá.

Další námitky stěžovatelky směřují do nesprávně vedeného dokazování. Podstata sporu v projednávané věci spočívá v posouzení otázky, zda stěžovatelka v rozhodném zdaňovacím období vytvořila rezervu na opravu hmotného majetku v intencích tehdy platné právní úpravy a byla tudíž oprávněna adekvátní částku uplatnit v tomto zdaňovacím období jako daňově uznatelné výdaje či nikoliv a zda předloženými důkazními prostředky, jimiž vytvoření rezervy prokazovala, unesla své důkazní břemeno.

V souladu s ustanovením § 24 odst. 2 písm. i) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro posuzované období (dále jen „zákon o daních z příjmů“), k výdajům (nákladům) vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení příjmů patří také rezervy a opravné položky, jejichž způsob tvorby a výši pro daňové účely stanoví zvláštní zákon. Tímto zákonem je zákon o rezervách, který zároveň pro účely zjištění základu daně z příjmů blíže určuje jak samotný pojem rezervy, tak i podmínky pro jejich vytváření. Dle § 2 odst. 1 tohoto zákona ve vazbě na § 7 odst. 1 téhož předpisu se rezervou jakožto daňově uznatelným nákladem rozumí i rezerva na opravy hmotného majetku, jehož doba odepisování je pět a více let. Ustanovení § 7 odst. 2 cit. zákona však stanoví, že za opravy podle

tohoto zákona se nepovažuje technické zhodnocení hmotného majetku, které definuje § 33 zákona o daních z příjmů jako „*výdaje na dokončené nástavby, přístavby a stavební úpravy, rekonstrukce a modernizace majetku, pokud převýšily u jednotlivého majetku v úhrnu ve zdaňovacím období 1995 částku 10 000 Kč a počínaje zdaňovacím obdobím 1996 částku 20 000 Kč a počínaje zdaňovacím obdobím 1998 částku 40 000 Kč...*“.

Možnost snížit základ daně o náklady na tvorbu rezervy je státem akceptovaný způsob směřující ke shromáždění finančních prostředků potřebných pro realizaci různých zákonem připuštěných účelů v budoucnosti. Jde o to umožnit daňovému subjektu optimálně nakládat s prostředky, které bude třeba v budoucnu vynaložit a které budou daňovým výdajem. Vytváření rezerv na opravy hmotného majetku představuje výsledek ekonomické úvahy daňového subjektu, který tímto způsobem sleduje legitimní ekonomické zájmy a v mezích zákonné úpravy i daňovou optimalizaci. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 7. 2009, č. j. 9 Afs 62/2008 - 59 (všechna zde uváděná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www. nssoud.cz) uvedl, že „*důvody pro tvorbu rezerv jsou jednoznačně ekonomické. Rezervy představují fiktivní výdaj, jedná se o časově rozprostřený náklad na budoucí výdaj. V případě rezerv na opravu hmotného majetku se jedná o rozložení většího výdaje finančních prostředků, které daňový subjekt předpokládá vynaložit na opravu hmotného majetku, do několika zdaňovacích období, nikoli pouze do toho, v němž je výdaj skutečně vynaložen. Tato možnost je pro daňový subjekt fakultativní, většinou k ní přistupuje jako k daňově výhodnému opatření, tj. z důvodu optimalizace svého daňového základu*“.

Institut rezervy je však spojen s povinností využít vytvořené finanční prostředky pouze pro účely vymezené zákonem (zde oprava hmotného majetku) a s povinností dodržet podmínky jejich tvorby a čerpání. Zamýšlí-li tedy daňový subjekt uplatnit rezervu na opravy hmotného majetku pro účely zjištění základu daně z příjmů jako výdaj (náklad), je třeba podle ustálené judikatury správních soudů trvat na tom, aby prokázal veškeré zákonem stanovené podmínky k uplatnění takového výdaje, tedy mimo jiné i skutečnost, že rezerva byla tvořena na opravu hmotného majetku a nikoli na jeho technické zhodnocení.

V této souvislosti je vhodné odkázat také na rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 Afs 50/2007 - 59, v němž je výslovně uvedeno, že povinnost prokázání oprávněnosti tvorby rezervy na opravu hmotného majetku, tj. její nezbytnosti, způsobu výpočtu její výše a způsobu jejího použití včetně případného rozlišení na opravy a technické zhodnocení, leží na daňovém subjektu. K tomu závěru lze dodat, že právě proto, že hranice mezi tím, co je ještě nezbytnou opravou ve smyslu zákona o rezervách a co je již technickým zhodnocením ve smyslu ustanovení § 33 zákona o daních z příjmů, může být někdy nezřetelná, a v rámci

určité investiční akce mohou být prováděny současně jak opravy, tak může zároveň docházet i k technickému zhodnocení, je nutno v každém jednotlivém případě tuto hranici určit pomocí dostatečně průkazných materiálů, které je správci daně povinen doložit daňový subjekt.

Stěžovatelka tvrdí, že své důkazní břemeno ve vztahu k vytvořeným rezervám unesla, s tím že jí předložené důkazní prostředky byly bezdůvodně odmítnuty.

Kasační soud nesdílí námitku o bezdůvodném odmítnutí stěžovatelkou předložených důkazů. Správní orgány jednoznačně uvedly, z jakých důvodů stěžovatelkou předložené důkazy nemohly obstát. Posudek č. 3/930/2009, vypracovaný na objednávku stěžovatelky Ing. O. D., CSc., vycházel ze zhodnocení stavu nemovitostí v roce 2009 a nemohl proto zohledňovat výchozí stav nemovitostí v době tvorby rezervy, tj. stav nemovitostí v roce 2006. Dále konstatovaly, že v posudku není uveden konkrétní druh zamýšlených oprav tak, jak je uvádí původně vypracované rozpočty společností KMN, s.r.o., na základě kterých stěžovatelka rezervy tvořila. Jinými slovy v posudku byl použit „propočtový koeficient“ a u každého objektu tak byla stanovena souhrnně celková částka.

Nebylo-li možné z posudku určit, jaký druh prací bude v budoucnu prováděn, nelze ani posoudit, zda se jedná o daňově uznatelnou opravu či naopak daňově neuznatelné technické zhodnocení zhodnocovaného majetku. Dále uvedly, že náklady potřebné na opravu, uvedené na kartách rezerv, a částky nutné na opravu, uvedené Ing. D., se podstatně liší (rozmezí cca 90 000 až cca 1 790 000 Kč, srovnej str. 10 zprávy o daňové kontrole).

Kasační soud nemůže souhlasit ani s námitkou stěžovatelky, dle které správní orgány nevyvrátily tvrzení daňového poradce, dle kterého byly rezervy tvořeny na opravy hmotného majetku, protože těmito opravami docházelo k navrácení užitných vlastností objektu. Ve zprávě o kontrole je u každé položky, o které se daňový poradce vyjadřoval jako o opravě, uvedeno správcem daně, z jakého důvodu se o opravu nejedná (nově instalovaný podhled včetně izolace, montáž dlažby a obkladů na místa, kde dříve nebyly, změny technických parametrů, montáž tepelných izolací, které dříve v objektu nebyly, nově provedené zateplení atd.).

Námitky stěžovatelky nemají oporu ve spisovém materiálu a jsou navíc zcela obecného charakteru. Žádné věcné argumenty, pro které by stěžovatelkou předložené důkazy měly prokazovat oprávněné zahrnutí sporných nákladů do daňově uznatelných nákladů, stěžovatelka ani krajskému soudu, ani kasačnímu soudu nenabídla. Kasační soud se proto ztotožňuje se závěry, ke kterým při

posuzování důkazního řízení dospěl krajský soud. Tvrzení stěžovatelky, že jí předložené důkazy byly bezdůvodně odmítnuty a ona své důkazní břemeno unesla, nemá oporu ve spisovém materiálu.

Kasační soud však považuje za důvodnou námitku napadající závěr krajského soudu, dle kterého žalovaný „mlčky" vypořádal odvolací námitky stěžovatelky, týkající se předběžného charakteru rezervy a s tím související aplikace ustanovení § 71 zákona o správě daní a poplatků.

Ze správního spisu kasační soud ověřil, že stěžovatelka podala dne 22. 2. 2010 odvolání, ve kterém brojila zejména proti závěrům správce daně týkajícím se hodnocení důkazních prostředků a charakteru zamýšlených prací na nemovitostech. V doplnění odvolání ze dne 9. 7. 2010, doručeném žalovanému dne 13. 7. 2010, však svoje odvolací námitky rozšířila. Dovolávala se charakteru rezervy a z toho vyplývající povinnosti správních orgánů doměřit daň nikoli při její tvorbě, ale až při jejím rozpuštění. Dále namítala, že při nesprávné tvorbě rezervy připadá v úvahu aplikace ustanovení § 71 zákona o správě daní a poplatků.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k těmto odvolacím důvodům uvedl jedinou větu a to: *„V doplnění odvolání ze dne 12. 7. 2010 poplatník uvádí stejné odvolací námitky, které jsou uvedeny v odvolání ze dne 22. 2. 2010*" (strana 3 napadeného rozhodnutí). Následně se v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný zabýval pouze odvolacími důvody uplatněnými v odvolání ze dne 22. 2. 2010.

Takový postup žalovaného je zcela nepřijatelný, neboť žalovaný je povinen vypořádat se s veškerými odvolacími důvody a pokud tak neučiní, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Krajský soud pak pochybil, pokud sám v této části posoudil rozhodnutí z hlediska jeho věcné správnosti a nahradil úvahu správního orgánu ohledně odvolacích námitek úvahou vlastní. Žalovaný v odůvodnění svého napadeného rozhodnutí námitky uplatněné stěžovatelkou v doplnění odvolání nevzal v potaz a zcela v rozporu s obsahem doplněného odvolání uvedl, že doplněné odvolací námitky jsou co do obsahu totožné s již uplatněnými odvolacími důvody. V tomto důsledku zůstaly stěžovatelčiny doplněné odvolací důvody bez jakéhokoliv vypořádání ze strany žalovaného. Stěžovatelce tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo žalovaným vysvětleno, proč jsou jí uplatněné námitky nedůvodné a byla jí tak vzata možnost, aby se proti právnímu hodnocení této námitky případně bránila cestou žaloby.

Odůvodnění rozhodnutí žalovaného nesplňuje kritéria přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, která dovodila judikatura správních soudů. Nejvyšší správní

soud setrvale judikuje (srov. např. rozsudek ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84), že pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Takový nezákonný postup žalovaného přitom nemůže být zhojen tím, že krajský soud v odůvodnění rozhodnutí o žalobě dodatečně stěžovatelce předestřel svůj právní názor, z jakého důvodu je její námitka nedůvodná. Krajský soud tímto postupem předejmul stanovisko, jež by v prvním sledu měl zaujmout správní orgán, a tím své řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Z výše uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud je při novém projednání věci vázán právním názorem zdejšího soudu; v novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu